

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

N. P. MADSEN.

„Det maa de vel være. Det er Døren til venstre.“

Da Wolf traadte ind i Læseværrelset, kom de ham begge i Møde, Lu straalende af Glæde trods Aed synlig forgrædte Øjne, Legationsraaden derimod med et noget bekymret Ansigt.

„Vi maa bede om Undskyldning for vor lange Fraværelse,“ sagde han med et høfligt Buk, „men Brevet til min Datter gjorde nogle Overvejelser paatrængende nødvendig. Jeg tænker, vi allerede i Morgen maa rejse hjem.“

„Det vil min Tante i høj Grad beklage,“ svarede Wolf saaret over det uønskelige Hemmelighedskammeri. „Mig berører det mindre, da jeg netop nu maa tage Afsked med Dem. Jeg staar nemlig i Begreb med at bryde op til en to Dages Tur op paa Piz Zupo og vil sikkert straks derefter rejse tilbage til Tyskland.“

„Wolf, du er da ikke vred paa os, fordi jeg nu kan forlove mig med Rudolf von Särtorius,“ sagde Lu, idet der over Hr. von Bodmers Ansigt lagde sig et Udtryk af pinlig Forlegenhed over dette ubetænksomme Udbrud.

Wolf derimod gjorde det bedste, som i dette Tilfælde overhovedet var at gøre — han greb den unge Piges Haand og sagde venlig:

„Tante Kønig har fortalt mig om din tilkommende Mands gode Udsigter og skønt Forlovelsen endnu ikke er offentlig, saa tillader jeg mig dog allerede nu at udtale min hjerteligste Lykønsning. Og nu — Lykke paa Rejsen! Jeg tør ikke lade mine Førelse længere. Men naar Bryllupet engang skal fejres i det skønne Baden-Baden, saa haaber jeg, kære Kusine, at faa en Indbydelse.“

Dermed forlod han Værelset.

VII.

To Timer senere var Wolf tillige med sine to Ledsagere paa Vej op til Boval-Hytten. I det beskedne Hotel ved Morteratsch-Gletscheren havde de paany styrket sig til Turen og skred nu afsted op ad den smalle Sti, der hæver sig langs med Morænen til venstre for Gletscheren.

Wolf følte sig overordentlig vel til Mode i den friske Luft i Selskab med begge de tavse Førelse. Hvor havde de dog kun lidt tilfælles med de tre forfinede Mennesker, som han havde forladt i Pontresina. Her kunde han gaa aldeles uforstyrret. Kun naar et Murreldyr lod sig se, eller naar en Ræv sneg sig forbi dem hen over Morænen vakte de to Førelse et Øjeblik hans Opmærksomhed. Ellers kunde han lade sine Tanker gaa deres egne Veje — op til den dejlige Tinde, hvor han snart skulde vandre i det klige Stjernelys, eller endnu længere bort — op til en stille Præstegaard, hvor han vidste, at kærlige Tanker fulgte ham Skridt for Skridt.

Hvorfor havde Marianne ved Afskeden tænkt paa gennem Frederik at give ham et godt Raad, medens Tante kun havde haft Festmaaltidet i Hovedet, da de skiltes? Kunde det være muligt, at hun havde Interesse for ham af andre Grunde, end fordi han var en døbt Hedning? Kunde det være muligt, at de uforstaaelige Ord, som hun havde udtalt paa Hjemvejen fra Val Bevers indeholdt mere end en Formaning til Omvendelse? Hvis det var tænkeligt, at hun elskede ham trods hans ukirkelige Anskuelse, hvor lykkelig vilde han da ikke kunne leve sammen med hende. Men hvorledes skulde han faa det at vide uden at miste noget af sin Værdighed? Hvorledes skulde han bære sig ad med at gøre hende begribelig, at hendes strenge Rettroenhed vel var ham imod, men at han dog ikke deri saa nogen Hindring for deres Forbindelse? Hvis han f. Eks. sagde: „Du kan jo gaa i Kirke saa meget du vil, men forlang ikke, at jeg skal ledsage dig,“ saa vilde hun vel føle sig saa krænket, at hun vendte sig bort.

Synet af Klubbytten gjorde Ende paa disse Overvejelser. Klokkeren var 7½, da de naaede den, og medens Førelse straks gav sig til at gøre Natteleje i Stand og tænde Ild for at koge Melsuppe, satte Wolf sig paa et Klippestykke foran Hytten og fortalte sig i Beskuelen af det ubeskrivelig dejlige Syn, som en Solnedgang i Højalperne frembyder. Han havde tit staaet ved Havet og set Solen gaa ned og i stum Beundring betragtet den store lysende Kugle, naar den dukkede sig ned i de aldrig hvilende Vande, medens de gyldne Bølger legede og sang deres evige Sange, idet de gled op paa Stranden ved Foden af ham. Men hvor herlig end dette Syn havde været, saa blegnede det dog for den Pragt og Majestæt, som her aabenbarede sig for ham. Der var ikke en Sky paa Himlen, og Solen var allerede sunket saa dybt ned, at kun de øverste Tinder af disse Snegiganter rundt om ham glødede i dens Straaler, medens Gletscherne og Afgrundene allerede laa i dyb Skygge. Modsetningen, der fremstod ved denne ulige Belysning, forøgede Tryllet. Efter en bestandig Vekslen af Farver, begyndte de mægtige Snetinder endelig at blegne, og til sidst laa de der saa graa og krøllet, at man ikke kunde betragte dem uden med en vis Gysen.

Ogsaa Wolf følte sig sælsom uhyggelig til Mode, idet hans Blik atter og atter gled hen over den Iserverden, hvor stejle Alpetinder og frygtelige Afgrunde, mægtige Klippevægge og nendelige Sne-marker vekslede med hinanden. Hvor lille og fattig maatte det stolte Menneske ikke føle sig over-

for en saadan Natur, hvor afmægtig trods al dens Aandskraft overfor den store Bygmester, der havde opført disse Kæmpemure. Hvis der virkelig var en Gud til, paa hvis Ord — saaledes som Bibelen lærer det — dette vidunderlige Værk var blevet til, saa var han et Væsen, der var værdig til usigelig Tilbedelse — saa stor, at selv den mægtigste paa Jorden uden Fornedrelse maatte bøje sig for ham og sige: „Herre, hvor mægtig er dine Gerninger, du gjorde dem alle viselig.“

Wolf fo'r sammen, idet han hørte disse hellige Ord, som han havde udtalt næsten uden at tænke over det. Hvor kom de Ord fra? At de var fra Bibelen, tvivlede han ikke om. Uvilkaarlig saa han sig om efter Førelse, der gik og puslede i Hytten. Mon de havde hørt hans mærkværdige Udbrud? De var dog saa ivrig beskæftiget med Tilbedelsen af Aftensmaden, at de intet havde mærket. Lidt efter hørte han Kristians Stemme:

„Suppen er straks færdig, Hr. Assessor, om fem Minutter kan vi spise.“

Maaltidet var baade rigeligt og kraftigt. Efter at have spist strakte Wolf sine trætte Lemmer paa Straalejet og faldt straks i en dyb og styrkende Søvn, hvoraf han blev vækket, idet han hørte en Stemme sige:

„Klokkeren er 2½, Hr. Assessor. Vi maa bryde op, saa snart vi har drukket Kaffe.“

Wolf sprang op og stillede sig i Døren. Hvilken Trylleverden laa der ikke for hans Blik. Oven over ham stod Maanen som en smal Segl, medens den dybe, dunkle Himmel var oversaaet med utallige funkulende Stjerner. Alt var stille. Den eneste Lyd, der naaede deres Øren, var Morteratsch-Bækkens fjerne Brusen.

Inden Klokkeren tre var de færdige til Opbrud, og styrket og vel til Mode begav de sig paa Vej. Først matte de over den store Moræne, der skilte dem fra Morteratsch-Gletscheren. Da de havde naaet denne og havde bundet det medbragte Reb om Livet saaledes, at Førelse gik foran og bagved og Wolf i Midten, begyndte Dagens første anstrengende Arbejde — Vandringen gennem Gletscher-Labyrinten.

Denne Labyrint, der er meget farlig og meget frygtet, viste sig for Beskueren som sammenstyrtede Isblokke paa en 600 Meters Højde og af en vidunderlig Skønhed. For Foden af Vandren hæver sig et vildt og tilsyneladende uovervindeligt Kaos af Vægge og kæmpemæssige Blokke af Is, og der kræves en erfaren Bjergførelse Indsigt og Sporsans for at finde frem.

Imidlertid stod Solen op, og Wolf havde været saa henrykt over det vidunderlige Trylteri, som en Solopgang i Højalperne frembyder for Øjet, særlig her, hvor Morgenlyset tindrede og spillede imellem alle disse sammenstyrtede Isblokke og forvandlede dem til et Fepalads, at han i Begyndelsen ikke havde agtet paa Besværlighederne. Men efterhaanden begyndte han at mærke dem, og samtidig begyndte han at forstaa, hvilken uberegnelig Værdi dygtige og trofaste Førelse er. Hvor hans Øje ikke saa andet end en uigenkendelig Isvæg, opdagede hans Formands skarpe Øje en lille Spalte, som de kunde slippe igennem, eller en skraastillet Krystallblok, som de kunde krybe under og saaledes slippe over paa den anden Side. Her maatte Kristian forsigtig fire ham ned, og her hjalp Hans ham op af en stejl Isvæg ved at hugge Trin paa Trin for ham med sin Hakke. Da de omsider havde naaet et snævert Pas, hvor mægtige Isblokke syntes at spærre dem Vejen, foreslog Wolf at gaa tilbage, da han tillige havde begyndt at føle sig træt. Men fra de to Mænd, hvis Udholdenhed han maatte beundre, lød det enstemmige Svar:

„Nej, igennem maa vi.“

Og igennem kom de ogsaa tilsidst. Ved 8-Tiden var den vældige Labyrint overvundet, og efter en kort Hvil begyndte de at storme selve Zupo.

Morgenen var herlig. Til højre ragede den mægtige Piz Bernina op i den dybe blaa Luft, og til venstre laa Belavista majestætisk med sine lodrette Isvægge. Wolf saa beundrende op mod det herlige Maal. Endnu havde han ikke sejret. Mange Skridt var der tilbage gennem blød, forhøj Sne, mange Trin at hugge ud og bestige op ad stejle Isskraaninger, før de havde Piz Zupos Tinde under deres Fødder.

Endelig ved Middagstid var Maalet naaet. I straalende Solskin laa et Rundmaleri for dem, der søgte sin Lige. Fra Montblane og Monte Rosa i sydvest indtil Groszlockner-Gruppen i nordøst laa Alperne i Schweiz og Østgrindredt til alle Sider som et kæmpemæssigt Relief; en Skov, en Har af Bjergtinder, der spotter enhver Beskrivelse. Dog ikke blot Højderne, men ogsaa Dalene og Afgrundene virkede med til at danne det storslaaede Billede. Neden for deres Fødder laa det smukke Puschlav med den skinnende Sø, længere nede Veltliner-Dalen, og langt ude i det fjerne mod Syd udbredte sig den endeløse, lombardiske Slette.

„Skulde De mon kunne se Domkirken i Mailand med Deres gode Kikkert,“ spurgte en af Førelse, da han saa, hvorledes Wolf atter og atter spejdede ud i det fjerne.

Wolf vendte sin Kikkert i den Retning, hvori Mailand maatte ligge, med en Hovedrysten svarede han:

„Nej, det er vist umuligt at se den fra denne Afstand. Har Hr. Ellis maaske kunnet faa Øje paa den?“

Førelsen lo.

„Nej, han brød sig overhovedet ikke meget om Udsigter. Det, der interesserede ham mest, var Visitkortene inde i den lille Stenpyramide der. Hans eget blev ogsaa lagt der.“

Wolf smilede.

„Godt, at De husker mig paa det.“

Medens de to Førelse tog den medbragte Frokost frem, gav Wolf sig til at mønstre Kortene, som tidligere Bjergbestigere havde efterladt under den lille Stenhob; Hr. Parkinson havde Ret. Foruden hans og Hr. Ellis' var der fem: Disse fem var fra Dr. Bond, C. C. Walker, Esq., Professor Venn, John Appleton og — Wolf fo'r sig med Haanden over Øjnene, idet han stirrede paa det gullige Kort, han holdt i Haanden.

„Dr. Ebbo Friesen, Privatdocent“, stod der trykt med sirlig Rundskrift; ud fra disse fire Ord steg for Wolfs Sjæl med gribende Tydelighed et Billede frem, som han gerne vilde glemme. Han saa sig selv i den rige Fabrikant Boltés Arbejds-værelse. To Dage i Forvejen havde der været en overdaadig Fest i Fabrikantens udstrakte Park, og Wolf var kommen for at spørge om Fruens Befindende. Tjenerskabet havde sagt, at den naadige Frue var syg paa Grund af Modtagelsen af en sørgelig Efterretning og kunde ingen tale med, men Herren var til Stede. Et Øjeblik efter stod han overfor den anselige, aldrende Fabrikant.

„Med Sorg har jeg lige erfaret, at De har modtaget daarlige Efterretninger, tør jeg spørge af hvilken Natur de er?“

Fabrikanten sank sammen i sin Lænestol og sagde:

„De kendte ham jo ogsaa, Hr. Assessor, og satte Pris paa ham, min Svoger Ebbo, min Hustrus eneste Broder — han har for to Dage siden skudt sig i Luzern.“

Denne Meddelelse gik Wolf som et Dolkestik igennem Hjertet ved den blotte Erindring. — Det var netop lige under Festen, hvor der var saa megen Tale om den unge højtbegavede Lærde, at denne i et af de første Hoteller i Luzern havde gjort Ende paa sit Liv.

„Hvorfor dog? Hvorfor dog?“ raabte Wolf bevæget, og Fabrikanten svarede:

„Ada og jeg kan ikke tænke os nogen anden Grund end stærk Nervøsitet sikkert i Forbindelse med sjælelige Lidelser. Hans sidste skriftlige Efterladenskab, som Hotelværtten har sendt os tilligemed hans Breve, synes at støtte denne Formodning. Vil De læse det?“

Wolf nikkede tavs, og Fabrikanten rakte ham et Blad, der øjensynlig var revet ud af en Notebog, og paa hvis ene Side følgende stod skrevet:

„Lev vel, Ada, lev vel, Heinrich! Livet er mig for tungt at bære. Døm mig ikke, fordi jeg kaster Byrden af og gaar til Hvide.“

Ebbo Friesen.“

Næsten tankeløs vendte han Papiret om.

„Der staar et Par Vers, som han synes at have skrevet faa Dage før sin Død,“ sagde Hr. Bolte. „Jeg kan ikke tyde det alt sammen, maaske De kan?“

Og Wolf læste:

I den blaaende Gletscherspalte
falder en Solstraaale gylden ned,
dog fordriver den ikke Kulden,
som har lagt sig trindt om min Sjæl.

Med samme Længsel jeg spejder
efter den frelsende Lys,
som Svømmeren — træt til Døden —
efter den frelsende Baad.

Men Solen synker i Havet
med dens sidste Straaler af Lys,
og jeg kan kun trøstløs græde
indhyllt i Nattens Mulm.

Efter en lang, tung Pause spurgte Wolf:

„Lader De Liget bringe hjem?“

Men Fabrikanten svarede:

„Nej, det vilde angribe min Hustru for meget. Hun vilde sikkert dø, hvis hun saa hans Kiste. Desuden har Ebbo ogsaa selv forhindret det, idet Værten skriver, at Begravelsen efter den afdødes udtrykkelige Bestemmelse skulde finde Sted paa Luzern Kirkegaard, og det eneste, vi kan gøre, er at sætte en Sten paa hans Grav.“ —

Wolf var saa dybt hensunken i disse Minder, at han fo'r sammen, idet han hørte Hans Grasz Stemme:

„Hr. Assessor, De maa virkelig spise nu. Om ti Minutter maa vi ubetinget bort. Tilbagereisen vil tage lang Tid.“

Wolf saa op, og begge Førelse blev forfærdede over den Dødblegthed, der laa over hans Ansigt. Hvad nu om han paa en Gang blev overfaldet af den bekendte Bjergsygdom. Dog blev de hurtig beroliget ved at bemærke, hvor dygtig han tog til sig af Maden og hvorledes et Byger Vin fik Rødmen til at vende tilbage til hans Kinder.

Da Wolf havde spist, greb han atter Ebbo Friesens Kort, tegnede et Kors bag paa det og skrev med store tydelige Bogstaver:

„Unica spes.“

Hvorfor han skrev det, vidste han egentlig ikke. Han vidste blot saa meget, at han mest tænkte paa sig selv. Hans Sjæl var rystet paa det dybeste. Hvad han kun dunkelt havde følt under hin Samtale i Fabrikantens Arbejds-værelse, nemlig at de stærkeste og mest højstræbende Aander tit mangler det rette Holdepunkt i Livet, det saa han nu med overvældende Klarhed. Han saa ogsaa, at dette Holdepunkt ikke var Moral, ikke var sædelige Grundsatninger, thi i den Henseende havde Ebbos Liv været dadeligt helt igennem, men at det ene og alene var Troen, den levende Tro, der ikke blot kaster Lys over det dunkle hin-

sides, men ogsaa med en Kærlighed uden lige lyser alle dette Livs mørke Gaader.

Ak, havde Ebbo haft Jenne Tro i sit Hjerte, saa havde han ikke med trøstløse Fortvivelse skullet ned i den blaa Gletscherspalte, og han havde ikke nu ligget derovre ved Vierwaldstattersøen, begravet af deltagelsesløse fremmede under en afbrudt Stensøjle, det traurige Symbol paa haabløse Tilintetgørelse. Wolf tog hurtigt et af sine egne Kort og lagde det tilligemed den døde tilbageliggende under den lille Stenhob. Saa sprang han op.

„Sagde De ikke, Hans, at Piz Zupo betyder „det skjulte Horn“?“

„Jo, Hr. Assessor. Synes De ikke om Navnet?“

Det svagede Wolf paa Tungen at sige, at han elskede det Navn, da han heroppe for første Gang havde drukket af en udtømmelig Kilde, men da han antog, at han ikke vilde blive forstaaet, sagde han blot:

„Jo, det er kønt. Men lad os nu ikke tøve et Øjeblik længere.“

Saa begyndte Tilbageturen, først paa den samme majsommelige Sti, som de for en Time siden var steget op ad, derpaa forbi Bellavista-Gruppens blaa Isvæg hen ad „Fæstningen“ til

Denne „Fæstning“ er en kort, skarp Fjeldryg, der løber ud fra den østlige Bellavista-Tinde. Til højre glider den over i Munt Pers-Gletscheren, og til venstre styrer den sig ned i en dyb Gletscher-Kedel, det saakaldte „Hul“. Førelse havde fortrukket denne Vej over Bjergryggen, skønt den var længere, fordi den var sikrere end Stien gennem Labyrinten, der var meget farlig paa Grund af de stadige Forandringer af Gletscherne. Da de havde naaet den Klippe, der danner Begyndelsen til „Fæstningen“, og gjorde et kort Hvil, kunde Wolf dog daarlige begribe, hvori den større Sikkerhed skulde bestaa. Hvorledes skulde de overhovedet kunne gaa hen over denne svimmelende Rand, der var skarp som en Kniv? Ikke en Gang en Gemse synes at kunne gøre dette Vovestykke. Dog Førelse vidste Raad. Under den øverste Rand løb en Slags Gesims, der var bred nok til, at Foden kunde faa en Smule Støtte, hvad han gjorde Wolf opmærksom paa.

Saa begyndte Vandringen. Kristian gik foran. Idet han med Hænder og Fødder forsigtig søgte efter et Støttepunkt, medens Wolf og Hans holdt Rebet slapt, klatrede han op til den første lille Afsats, der tilbød sig, klamrede sig fast der, og efter at have pustet en Smule krøb han videre paa samme Maaede, indtil Rebet strammede. Saa fulgte Wolf efter, og han gjorde det uden Tøven. Han blev aldrig svimmel, og om nogen absolut Livsfare var der heller ikke Tale, da baade Kristian og Hans havde fast Fodfæste. Dog aandede han først frit, da han omtrent midt paa Fjeldryggen havde naaet et fremspringende Punkt, hvor han kunde finde Støtte, indtil Hans ogsaa var naaet derop.

Da de efter en tre Kvarters Tid havde tilbagelagt det sidste Stykke og lykkelig var kommet over paa den anden Side af Fjeldryggen, hvor de havde sikker Grund under Fødderne, trykkede han tavs begge Førelse Hænder.

Vejen fra Fæstningen ned over Munt Pers-Gletscheren var i Sammenligning med de forhen overstaaede Anstrengelser og Farer forholdsvis let. Lange og brede Isspalter tvang dem vel gentagne Gange til at gøre lange Omveje, og de skøre Dannelser af Is over Afgrundene nødvendiggjorde, at de maatte gaa yderst forsigtig frem, dog naaede de til sidst lykkelig over alle Farer. Efter at de i fjorten Timer havde været bundet sammen, kunde de endelig ved Aftenstide løse Rebet, og saa ilede de, saa hurtigt det var dem muligt, ned imod det foreløbige Maal, det lille Morteratsch-Værts-hus. Da de havde naaet dette sank Wolf om i den første den bedste Stol, dødtæt efter denne 27 Timers anstrengende Tur.

Førelse saa deltagende paa ham og overvejede, om det ikke var nødvendigt at sende Bud efter en Vogn. Dette viste sig dog at være overflødig, idet Frederik i det samme kom raslende med Gehejmeraadendens Emspender.

Ved at høre hans kendte Stemme samlede Wolf sin sidste Kraft og rejste sig op. Efter at have betalt de to Førelse den aftalte Løn samt et klækkeligt Tillæg, hilste han hjertelig paa dem og svang sig derpaa op i Vognen og kørte bort, medens Hans udbrød til sin Broder:

„Saadanne Herrer faar vi ikke mange af. Klart Hoved, fast Villie, aaben Haand.“

Dog Wolf berømmende „faste Villie“ holdt dog kun Stand, indtil Vognen holdt for Døren til Bernina-Hotellet i Samaden. Efter at have hilst kort paa sin Tante, røkkede han ind paa sit Værelse, lukkede Døren i Laas og kastede sig udmattet paa Sengen. Dog hvor dødtæt han end var, og hvor tungt hans Øjenlaage end faldt til, kunde han dog ikke falde i Søvn. Han forsovte alle mulige Midler, slyngede den bløde Hovedpude ud af Sengen, lagde kolde Omslag paa sin brændende Pande, talte fra 1 til 100 den ene Gang efter den anden, men alt forgæves. Hans Puls bankede blot endnu heftigere og hans Nerver blev mere og mere ophidset. Til sidst gav han sig værgeløs hen i det uundgaaelige, laa og stirrede med vidt aabne Øjne ud i Mørket, medens alle mulige Tanker svirrede igennem hans trætte Hjerne.

Med et kom han til at mindes et Ord, som Marianne havde udtalt, da de gik sammen ved Morteratsch-Bækken.

(Fortsættes.)